

Vuelta a Asturias 2008

Det er endeligt blevet lørdag den 20. september, det er tidlig morgen, og vi er alle seks samlet i Gug (syd for Aalborg). Foran os venter en uges ferie i det spanske Asturien.

”Vi” er en blandet flok fra motionscykelklubber i Aalborg området. Fra Motionscykelklubben Himmerland deltager Frank Egmos og Klaus Hesselberg; fra Nørresundby Banks MotionsCykelKlub deltager Klaus Huusom og Carsten Sørensen; fra Aalborg Cykle-Ring Motion deltager Torben Andersen – og så er Manuel Rubio bindeled som medlem af alle tre klubber. Det er også Manuel, der er idémænd bag turen til Asturien. Han er født og opvokset i området, men har siden han var knap 20 år boet i Danmark (og det er rigtig mange år!).

Hvor er det nu lige Asturien ligger? .. var et af de første spørgsmål som meldte sig, så ved at genopfriske den spanske geografi, viser det sig at ligge på den spanske nordkyst mellem Baskerlandet ved Pyrenæerne og Galicien på Spaniens nordvest spids.

Manuel kender området detaljeret, og for at kunne opleve det hele vælger vi at medbringe mountain-

Klar til afgang fra Aalborg lørdag morgen

bikes, og tage både landevejs- og terrændæk med.

Her lørdag morgen er det endelig tid for afgang. Vi har allerede tirsdag fået stoppet cyklerne i papkasser, som passer med flyselskabet Iberias krav om bagagestørrelse.

Da vi skal flyve fra København, kører vi i bil til Københavns lufthavn fra Aalborg. Vi har god tid, så turens højeste punkt, Ejer Bavnehøj, vælges til rundstykkpausen. Det gælder om at vænne sig til højderne!

Flyrejsen går glat. Vi skal mellemlande i Madrid, inden vi ankommer til Oviedo. Det hele forløber efter planen, og bagagen kan vi få med det samme i Oviedo. Manuel har på forhånd bestilt en taxa, og den holder klar til os. Da vi er 6, er det næsten en minibus, og der er en trailer til at have cyklerne på.

Der er omkring 100 km fra Oviedo til Cangas. På trods af det er mindre veje, tager det ikke lang tid for vores taxa. Den får godt med gas, og skiltene med fartbegrænsninger på 60-70 km/t er mest til pynt. Det er en vej med mange sving, og dem læser taxachaufføren fint (fortid som rally kører?).

Da vi ankommer til Cangas del Narcea hen mod midnat, kan vi straks flytte ind på vores hotel Quimico. Hotellet er i flere dele, og vi skal bo 30 meter nede af gaden. Vi går ind i stueetagen, men har store problemer med at få nøglen til at passe. Efter noget roden med dør og nøgle, bliver døren åbnet, indefra(!), af en søvndrukken mand. Det viser sig, vores værelser ligger på 1. sal, hvor værelserne har samme numre som nedenunder. Værelserne er ganske flotte, og to af værelserne med udsigt over floden Narcea.

Selv om det er sent efter danske forhold, er det tidlig aften efter spansk målestok, så vi går en tur i byen, hvor der er masser af liv – især i forhold til at Cangas del Narcea kun har omkring 10.000 indbyggere.

Det er ikke de store lysreklamer, som præger byen, men der er masser af gå-ud-steder. Vi finder en lille vinbar med cirka 20 pladser, og starter testen af spanske drikkevarer. Vi er et par stykker,

Aftenudsigt fra hotel.

På vinbar lørdag aften

som får en Galisisk rødvin. Den er rigtig god at drikke uden mad.

Inden sengetid når vi en vinbar mere. Her får vi en Rijoca rødvin, som er noget kraftigere end den Galisiske. Begge steder er det udpræget lavpris – under 10 kr. for et godt glas rødvin.

På vej fra centrum til vores hotel, kommer vi på gyngende grund. Ikke på grund af alkohol, men fordi der er en lang hængebro for fodgængere på tværs af floden. Den gynger noget og er hævet et pænt stykke over floden og vejene nedenunder. Det er ikke alle de danske lav-lændere, som er begejstret for det bygningsværk.

Søndag 21/9: Gamle damer på vandretur?

At det blev sent lørdag aften er ikke noget problem, for det absolut tidligste vi kan få morgenmad søndag er 8:30. Vi er klar ved hotellets restaurant på det tidspunkt, men der går nu lige lidt inden personalet også er der.

Normalt er en spansk morgenmad ikke særlig cykelegnet – en kop kaffe og et lille stykke sandkage. Heldigvis har Manuel sat hotellet ind i situationen, så vi får en stor morgenmad med brød skinke, ost m.v.. Hotellet har også en maskine til at presse appelsiner, så sådan et glas bliver fast tillæg til morgenmaden hver dag.

Efter morgenmad samler vi cyklerne. Det er ikke nogen helt let opgave da et par af os er cykelmaterielle analfabeter.

Samling af cykler.

Men med assistance fra Carsten lykkes det omsider at få alle cykler gjort kampklare.

Planen for dagen er at cykle op til byen Genestoso, cirka 25 km fra Cangas. Derfra står der en vandretur på programmet. Manuels bror, Carlos, er ekspert i at færdes i

Frank, Manuel og Klaus Hesselberg i højt humør før dagens tur.

bjergene, så han skal fungere som guide. Han kører også (følge-)bilen, og transportere de madpakker vi fik hotellet til at lave til os.

Vejret er fint med letskyet vejer og cirka 20 grader. De første 10 km er det ad flad vej, men derefter går det op ad bakke. Cangas ligger omkring 300 meter over havet, og Genestoso ligger i cirka 1300 meter, så det går noget opad ind imellem. Det er en flot tur op igennem en dal, med få landsbyer. Undervejs ser vi en række klassiske opbevaringshuse, som står på fire søjler for at beskytte med rotter, mus og lignende. Mange af husene i landsbyerne er meget gamle, flere hundrede år.

Start på turen mod Genestoso.

Opbevaringshus.

I Genestoso tanker vi vand på ret lille hotel. Det gør de gerne - uden vi køber noget der.

Da vi trods alt er på mountainbike, kører vi den første kilometer på grusvejen opad på cykel. Med hårdt pumpede landevejsdæk viser det sig at være en udfordring, for det er lidt flot at kalde det en grusvej.

Frank og Carsten på grusvej.

Inden vi starter på vandreturen går vi om bord i madpakkerne, som viser sig at være gigantiske – forventede hotellet med vi skulle være væk hele ugen? Så vi klarer kun cirka halvdelen af indholdet.

Da vi er efter ”tidsplanen”, beslutter vi at bruge Carlos’s Citroen Berlingo et stykke længere op ad den såkaldte grusvej. Vi kommer alle 6 ind i Berlingoen sammen med Carlos og fortsætter op ad. Jeg kan ikke lade være med at tænke på de store 4-hjulstrækkere i Aalborgs gader, når man ser en Berlingo i ægte off-road terræn! Til sidst bliver vi trods alt for tunge for Berlingoen på den meget ujævne

Cyklemotionister på vej op ad bjerget!

sti, så vi starter vandreturen derfra.

Med Carlos som guide går vi op i cirka 1800 meters højde. Ikke alle er lige øvede i at gå rundt i terræn og stejlt opad, så det går ikke hurtigt. Fra målet i 1800 meters højde er der en flot udsigt over mange bjergtoppe i området, selv om det er blevet overskyet. Vi får

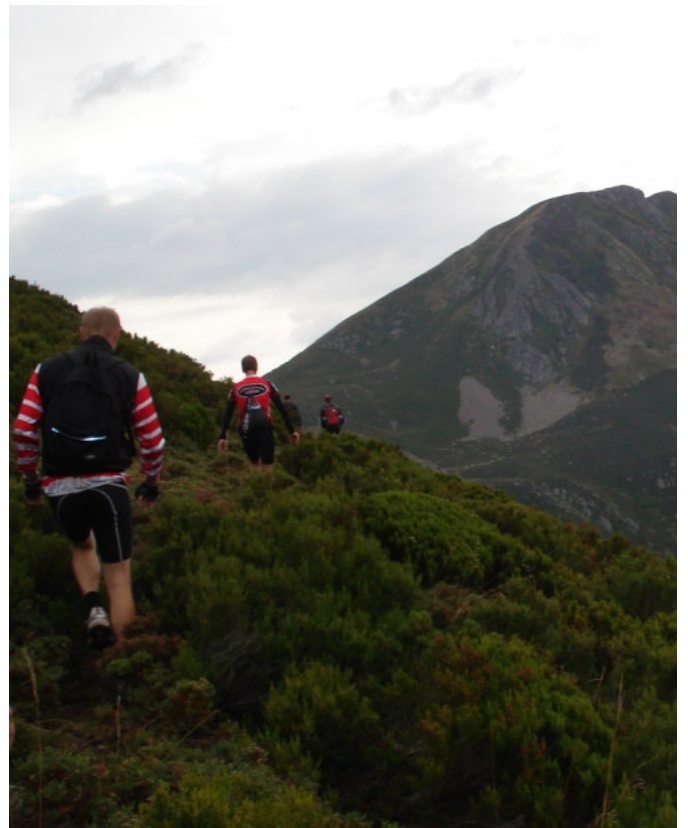

her de 3 dråber regn det bliver til i hele ugen.

Da det er blevet lidt sent, vælger vi (d.v.s. Carlos) en ret direkte vej nedad. Den går igennem krat og ind imellem stejlt nedad. Carlos er meget hurtigere end os andre, og må høre Manuel om han er på udflugt med sportsfolk eller en flok gamle damer. Undervejs skræmmer vi et rådyr, som elegant springer rundt i det høje og tætte krat – et imponerende syn.

Cyklemotionister i vanskeligt terræn.

Omsider når vi ned til grusvejen, og kan finde vores cykler igen. Heller ikke nedad er de hårdt pumpede landevejsdæk sagen på grusvejen. Vi slipper alle vel ned til asfalten - dog må Klaus Hesselberg lige klare en punktering.

Carlos

Torben.

I Genestoso får vi lige en kop kaffe på det lille hotel inden nedkørselen. Selvom Genestoso er en meget lille landsby, er det meget typisk for området, at en af de gamle bygninger er omdannet til et lille hotel. Hotellet er meget ”rustikt” med stenvure. Til kaffen får vi serveret en lille kage – det er almindeligt på de kanter at der hører en lille ”snack” til.

Turen ned til Cangas går glat for de fleste af os. Men Klaus Hesselberg må lige klare endnu en punktering undervejs!

I Cangas får vi et tiltrængt bad, og er klar til aftensmaden på hotellet så tidligt det kan lade sig gøre – hvilket er klokken halv ni. Aftensmaden består hver aften af tre retter mad, og der er drikkevarer ad-libitum med, d.v.s. vin, kaffe o.s.v.. Denne aften får vi en stor portion russisk salat til forret (det er noget anderledes end det vi danskere kender som russisk salat). Hovedretten er pureret fisk med kartoffelbåde, og til dessert er der en lækker blåbær kage.

Efter aftensmaden inviterer Manuel på Sideria. Der får vi serveret en specialitet, som er noget gæret æblesaft. Som forudsagt af Manuel, er det ikke nogen smagsmæssig stor oplevelse. Den begrænsede smagsmæssige oplevelse, bliver imidlertid opvejet af at tjeneren hælder det op på traditionel vis – d.v.s. hælder af flasken over hovedet, og holder glasset i knæhøjde. Det giver et vist spild, men det er heldigvis ikke dyre dråber.

Vi kan klare os fint med ét enkelt glas af æblesaften, og går op til et andet hotel i byen. Her kan vi sidde udenfor ved hovedgaden. Jeg får et glas Albariño hvidvin – den er god. Klaus Hesselberg, Klaus Huusom og Frank bestiller en Cognac. Cognac bliver ikke hældt op med målebæger i Cangas! Men med meget løs hånd, så vi sidder alle og kigger måbende da der er hældt op. I stedet for de danske 2 cl, er der mindst 10-12 cl i glasset. Frank får også en cigar til. Næste overraskelse er ved betalingen - kæmpe cognac'en koster 1½€! Nå ja, og cigaren er gratis. De er altså ikke vant til turister i Cangas!

Mandag 22/9: Ægte Mountainbike terræn

Vi starter igen med stor morgenmad 8:30. Der er sket en misforståelse, så vi får igen en kæmpe sandwich med fra hotellet. Så er vi i hvert fald sikret mod sult i løbet af dagen.

Mandag et mountainbike-dag, så vi starter med alle at få monteret terrændæk. Dagen bliver delt i to ture med udgangspunkt i Cangas – en formiddagstur på cirka 50 km, og en eftermiddagstur på cirka 20 km.

Hængebroen i Cangas. Den er ikke lige populær hos alle!

Da skyerne hænger lavt om formiddagen, tager vi den med ro de første 15 kilometer ad flad vej og kigger på landsbyerne på vejen mod sydvest fra Cangas. Det er virkelig anderledes fra Danmark.

Vi holder en formiddagspause i landsbyen Ventanueva, hvor Manuel har boet en del af sin barndom. I vej-krydset midt i byen ligger der en ret anonym bygning, som viser sig at indeholde både købmandsforretning og bar.

En bro fra romertiden.

**Kombineret købmandsforretning og bar i Ventanueva.
Klaus Hesselberg tester baren.**

Købmandsforretningen er i rigtig gammel stil med disk og det hele – det ligner de gamle købmandsforretninger i Danmark, hvor der var service, og man ikke selv skulle finde

Kirken hvor Manuels forældre blev gift.

varene. Nu skal vi i Danmark på Hjerl Hede for at finde sådan en.

Forretningen/baren fungerer som mødested i landsbyen, og Manuel kender et par af gæsterne. Vi får en kop kaffe og en mandellikør til at varme op til den stigning, som kommer efter byen. Vi deler også lige en sandkage.

Efter Ventanueva går det op ad bakke, cirka 10 km på asfalt. Det bliver desværre mere og mere diset efterhånden som vi kommer højere op, så den gode udsigt forsvinder gradvist.

Undervejs ser vi en meget lille kirke, hvor Manuels forældre blev gift. Der er ganske få pladser under tag i kirken, men den er åben bagtil, så et bryllup der er en open-air begivenhed.

Det asfalterede afsluttes med en 15-20 % stigning på omkring en kilometer. Så er vi varmet helt op. Nu starter det rigtige mountainbike terræn, så vi får lukket lidt luft ud af dækene. Det er tåget på heroppe, og sigtbarheden er nede på omkring 50-100 meter. Det er synd da der ellers ville være udsigt over dalene til begge sider af den bjergkam vi er oppe på.

På vej op i skyerne.

Herfra går det ifølge Manuel nedad hele vejen til Cangas. Det har han imidlertid svært ved at overbevise os om, da vi selv på en periodevis god grusvej kun kan holde 10-15 km/t selv ved at give den hele armen. Efter et pænt stykke vej, bliver det efterhånden det vi andre kalder fladt, for derefter at gå nedad. Terrænet bliver gradvist mere og mere udfordrende, og vi er et par stykker som kommer alvorligt til kort. Der skal holdes godt fast i bremsen for at holde hastigheden nede på den sti vi følger – modet mangler til at lade cyklen springe henover klipper, huller, rødder m.v..

Vi kommer efter nogen tid ned under skydækket og får en flot udsigt over Cangas. De hurtige (dumdristige?) nedad skal naturligvis først lige gøre opmærksom på os langsomme (fornuftige?).

Det sidste stykke ned til Cangas er på asfalt. Nede i byen finder vi vore kæmpesandwich fra hotellet, og sætter os og nyder frokosten ved floden.

Der er jo også en eftermiddags etape på programmet. Men inden vi giver os i kast med den, tager vi en kop kaffe på hotellet. Det er en stærk kaffe de serverer, så den

Udsigt over Cangas.

virker opkvikkende ovenpå den store frokost. For at slippe for at pumpe cykler inden starten på eftermiddagsetapen, får vi hotellets nabo, en motorcykelforretning, til at pumpe cyklerne.

Eftermiddagsturen er på godt 20 km og starter med en til dels stejl opkørsel på 6 km. Herefter går det 7-8 km mere eller mindre nedad på grusveje og stier i gradvis dårligere og dårligere stand. Atter er vi et par stykker, som hurtigt falder langt bagud. Det er mere off-road end sti! De sidste 6 km får vi en jævn nedkørsel til Cangas på asfalt.

Cyklerne bærer kraftigt præg af at have været ude i deres rette element. Det er vanskeligt at se hvad der er hvad på cyklerne bag laget af mudder. Meget belejligt er der et bilvask-selv anlæg i Cangas, så vi får fat i højtryksspulernerne, og cyklernes farver dukker atter frem. Overfor Carlos's forretning ligger der en lille cykelforretning, mest med knallerter, men vi får indehaveren til at smøre vores cykler – gratis! Nu står cyklerne som nye, og er klar til en ny dag.

Cykelrengøring.

Det har været en lang dag, så klokken er over 7 inden vi er tilbage på hotellet. Derfor bliver der ikke så meget tid til hvile, da vi gerne vil spise tidligt (halv ni). Aftenens menu byder på en gang suppe med bønner, kartofler og pølser. Den er rigtig god. Hovedret er en stor kylling og pommes frites. Desserten er en frugt-flødeskum ting. Efter den omgang er der fyldt godt op ovenpå dagens anstrengelser.

På denne aftens bytur flottes vi os. Bl.a. med en rigtig god Albariño hvidvin, og cognac drikkerne går i dag efter højeste klasse – en Carlos 1. Selvom det igen er en kæmpe cognac, og højeste kvalitet, skal man kun slippe 5€.

Klaus Huusom i gang med aftenens Cognac.

Tirsdag 23/9: Kongeetapen fra Asturien Rundt

Manuel har mange planer om, hvad vi skal igennem i ugens løb. Så for at vi kan gennemføre det, planlægger vi en lang tur tirsdag, en hviledag onsdag, og en tur til Angliru

torsdag. Vejret er også klaret helt op ovenpå den tågede og disede mandag. Dagens tur bliver et godt udsnit af cykelløbet Asturien rundts konge-etape. Vi skal cykle omkring 110 km, fra Cangas, via La Regia de Peradones til San Antolin, og derefter til Ventanueve inden turen går tilbage til Cangas. Undervejs skal vi passere to toppe, Pozo de la Mujeres Muertas i 1111 m højde, og Puerto del Connio i 1315 m højde.

En flot morgen.

Vi er heldige med vejret. Det er solskin det meste af dagen. Det bliver en smule køligt mod slutningen, men stadig fint cykelvej. På morgen-TV under morgenmaden kan vi se at resten af Spanien, modsat normalen, får masser af regn.

Efter 20-25 km holder vi en pause i en meget lille landsby med meget gamle stenhuse. Manuel har noget familie der, og

Det se ikke åbenlyst udefra —men herinde er der frisklavet formiddagskaffe!

han får vækket dem. De bor i et meget gammelt stenhus, og vi bliver inviteret ind på kaffe. Det er utroligt gæstfrit. Inde i det uisolerede stenhus, er der et ildsted midt i opholdsrummet og vi bliver bænket der alle sammen. Er det forgænger for samtale-

køkkenet? Det er ligesom at være på Hjerl Hede – bortset fra at her bor man faktisk. Vi får set nogle billeder, og bliver også instrueret i hvordan man bruger et bjørnespyd. Brugen af sidste indgår heldigvis ikke i Manuels program for ugen.

Efter den opkvikkende kaffe, går det opad gennem en flot dal. Solen skinner, og udsigten bliver bare bedre og bedre. De sidste 6 km stiger det med 10-14 % over længere strækninger. Der er kun et par enkelte biler, og gode veje. Det er en rent drømmeland for motionscykler – bortset fra det altså indimellem går pokkers meget opad.

Vi når Pozo de la Mujeres Muertas og kan nyde udsigten mens en større gedeflok bliver drevet over vejen. Manuel og et par af os andre bliver dog lidt bekymrede da vi på den anden side af gedeflokken ser Klaus Huusom klappe en vagthund. De hunde er ofte ikke særligt venlige, og de er store, meget store. Hundene skal bl.a. forsvare flokken mod ulve, men vagthunden mener åbenbart ikke Klaus ligner en ulv.

Manuel og Klaus Hesselberg ved dagens første bjergpas.

Fra Pozo de la Mujeres Muertas er der en rigtig lang nedkørsel med mange bløde sving. Der kan virkelig køres til. Undervejs når vi på bjergskråningerne at se de karakteristiske bistader med høje mure omkring, som skal holde bjørnene væk fra honningen! Sådan er bistader ikke indrettet i det Nordjyske!

Udsigt fra Pozo de la Mujeres Muertas.

Bjørnesikrede bistader.

Nede i dalen, er vi efterhånden nået halvvejs på dagens tur. I byen San Antolin finder vi en lille restaurant. Eller rettere Manuel finder den, for der er næsten aldrig skilte med restauranter. Det er de lokale, som kommer der, og de ved jo hvor den er. Vi tager frokosten ude i solen på terrassen, hvor der er udsigt til de omkringliggende bjerge. Vi er efterhånden godt sultne. Efter en Cola til tørsten, får vi serveret brød, skinke, ost og vin.

Alt i super kvalitet. Jeg tør ikke tænke på prisen i Aalborg - bare i indkøb. Vi skal blot betale 6 € hver for hele herligheden.

Det bliver en lang frokost, inden vi begiver os ud på den 25 km lange opkørsel til Puerto del Connio. Det går mest opad igennem en skov i starten. De sidste 6-7 km til toppen er næsten flade. Atter er udsigten fantastisk. Der er ingen huse undervejs, og vi ser kun én bil på de 25 km.

Frank og Manuel på anden stigning.

Da vi når toppen falder temperaturen, og det bliver skyet. Vi er nu også et par stykker med materielle småproblemer. Jeg har tabt en bolt i forkransen, og kan ikke bruge midterste forklinge, mens Klaus Huusom er noget dårligere stillet – hans bremseklodser på baghjulet er færdige. Turen ned bliver derfor i behersket tempo.

Samling på toppen af anden stigning.

På turen ned, er vi lige omkring et museum i forbindelse med den nationalpark, vi kører igennem. Det er en af Europas allerældste skove, og mange forskere kommer derfor dertil for at studere naturen.

Efter nedkørslen gør vi holdt hos købmanden med cafe i Ventanueva. Der var vi også i går. Det var en kold nedkørsel, så det er et perfekt tidspunkt til en kop varm chokolade og en cognac eller likør. Det virker klart inspirerende, og de sidste 15 km til Cangas foregår som et race.

Aftensmaden består igen af en god suppe med bønner, blodpølse og salami. Hovedretten er steak med kartoffelbåde, og desserten er is.

Vi er ved at falde ind i "rutinerne" i byen – så vi tager en lille tur til nogle af de efterhånden velkendte værtshuse i byen.

Onsdag 24/9: Hviledagen!

Onsdagen er udråbt til hviledag, så vi kan være friske til Angliru torsdag. Manuel har derfor fundet en lille kort tur op til Santuario del Acebo. Det lyder som en kort afslappende tur, men vi burde naturligvis have gennem-skuet at helt afslappende ture er meget svære at finde.

Vi starter dagen med at få styr på cyklerne. Jeg får, gratis!, sat en bolt i forkransen af cykelhandleren. Klaus Huusom har ikke mod på at køre på en cykel med kun én bremse, så han låner Carlos' stål mountainbike. Vi andre synes

Kraftigt cykelværktøj!

Udsigt fra starten på opkørslen.

det er snyd, at han skal spare vægt på at køre med en uaf-fjedret forgaffel og uden tunge skivebremser. Efter et par km bliver Klaus' sattel løs, men på et maskinværksted låner vi en svensknøgle til at spænde efter. Størrelsen af svensknøglen er mere til at samle en fabriksal med, men den virker.

Inden turen opad, ser vi Manuels kostskole. Det er en stor bygning i forbindelse med en kirke ved indkørslen til Cangas. Den er i øjeblikket

ved at blive ombygget til luksushotel, så byen ruster sig til turisternes komme.

Klaus Hesselberg.

Cafestop på toppen.

Efter den korte opvarmning, tager Carsten tager den korte (stejle) tur opad på 10 km mod Santuario del Acebo, mens vi andre fem tager den længere mindre stejle. Den længere, mindre stejle, går imidlertid både op og ned, så det ender med at blive en næsten 25 km lang tur til toppen. Men da det er en kølig og klar morgen, byder det på meget flot for øjet. På vej op kan vi se en stor del af det terræn vi har kørt i de første 3 dage.

Efter den lange tur op, kan vi omsider starte på hviledagen. Ved kirken på toppen nyder vi traditionen tro en morgenforfriskning – kaffe/kakao og en likør. På toppen ligger der en

kirke fra 1590, som vi kigger lidt på. Vi stikker hovedet ind, og opdager til vores overraskelse, at der er en hel del mennesker derinde. Det afholder dog ikke Manuel for at spørge præsten udenfor, om vi lige må tage et kig bag ved alteret inden de starter på gudstjenesten. Det kan vi godt, så vi trasker op og ned af trappen bag alteret i cykelsko – og vi lægger ikke engang noget i kirkebøssen bag alteret. Hvad mon de normale kirkegængere tænker?

Kirken på toppen.

Kirken på toppen er et sted for

tilgivelse og helbredelse. Det første kan vi nok godt bruge, men mon vores besøg er for kort til det?

På vej ned fra toppen kører jeg bag Klaus Huusom. På et sted farer en stor Schæfer pludselig frem og er tæt på at æde Klaus. Jeg stopper op. Heldigvis lyder der råb inde fra marken, og Schæferen trækker øjeblikkeligt halen mellem benene og kryber langs jorden

ind under en traktor i vejkanten. Pyha!

Udsigt fra Santuario del Acebo.

Lidt længere fremme stopper vi ved et lille hus i et vejkryds, som viser sig at være en bar. Her får vi et glas lokal vin. Den er ikke fantastisk, men koster kun ½ € - utroligt! Carsten får en lille juice, den koster 1½ € så det er tydeligt hvilken drik, som er mest fornuftig.

Nede i byen går vi på shopping til frokosten og køber brød, ost, skinker og salami. Det sætter vi os til at spise ved floden. Det er virkelig lækkerier.

Resten af eftermiddagen bruger vi på at gå lidt rundt i de smalle gader i byen og shoppe i større og mindre grad. Vi når også at få lidt forfriskninger inden aftensmaden. Det er tydeligt, at i dagtimerne er det mange kvinder og børn, som indtager cafeerne i byen – mens det om aftenen i højere grad er mændene.

Aftensmaden byder denne aften på en lækker fiskesuppe (skaldyr). Det er vi i hvert fald nogen som synes, mens der er nogle mere skeptiske mellem os. Hovedretten er noget vel-smagende Gulays-lignende med kartoffelbåde og salat. Desserten er pære.

Vi køber vin til ½ €.

Da vi efter aftensmaden går ud i byen, bliver vi klar over at det er fodboldaften. Alle værtshuse viser fodbold på TV, og der er proppet med folk. Vi finder derfor et udendørs sted, og et par af os får en Cognac m.v.. Til gengæld er der nogle som sparer helt på alkoholen – det er da snyd med henblik på morgendagens tur til Angliru!?

Torsdag 25/9: Oviedo og Angliru

Det er igen en klar og kølig morgen i Cangas. Til morgenmaden kan vi atter se at resten af Spanien er ved at drukne i regn, så vi er heldige.

Vi benytter igen taxaen med trailer, og pakker klokken halv ti. Herefter følger en cirka 100 km taxitur ind til Oviedo.

I Oviedo bliver vi læsset af inde midt i byen. Første punkt er at finde en cykelhandler med de rigtige bremseklodser til Klaus Huusom's cykel. Det skal der et par forsøg til at finde, men det lykkes. Herefter tager vi en tur på cykel rundt i Oviedo. Det er en flot by med flotte pladser, og en pæn gammel bydel.

Manuel guider, og man skal være på tærne for at følge med. Det går over fodgængerfelter, overfor rødt, mod ensretning og i gågader. Det er der nu ikke nogen lokale der brokker sig over. Pludselig mener Manuel så vi skal holde for et rødt lys, da han ser en politibil.

Det kan vi andre nu ikke forstå, vi har allerede brudt utallige færdselsregler foran næsen på andre politifolk – uden der er sket noget ved det. Bilisterne er meget hensynsfulde - selv om vi kører som vi gør, er der ingen der brokker sig. I Aalborgs gader ville vi ikke være kommet langt på den måde.

Vi ser også på Ovidos domkirke. Det er en stor og flot udsmykket kirke, med mange sidealtre. I et af dem er der en nadver for en enkelt ældre dame. Skriftestolen er klar, men Manuel står udenfor og passer på cyklerne. Han har nu ellers noget at bekende om hans trafiksynder fra byrundturen!

Inden vi forlader byen, skal vi lige ind og kigge i en Opera specialforretning. Manuel kigger på racer top-modellen og får en pris, som ifølge forhandleren er god – det er Carsten nu ikke helt enig i. Vi forlader forretningen uden en Opera top-racer. Efter en hurtig sandwich i byen, begiver vi os de 15 – 20 km hen til foden af Angliru.

Klaus Huusom og Torben er cykelturister i Oviedo..

Ved foden af Angliru i La Vega tager vi et cafestop. Der er sol på cafeen, men vi kan se der hænger skyer oppe på toppene. Som noget af et særsyn, kommer der ingen alkohol på bordet – kun cola og kaffe!

Tydeligvis er der mere respekt for Angliru stigningen end vi lige vil være ved. Det er også begrænset med de smarte bemærkninger.

Starten er Angliru er ganske human. De første 5,8 km stiger det i snit 6,6 %, men det varierer noget, der er et

**På Cafe ved foden af Angliru.
Intet alkohol på bordet!**

Velkommen til Angliru.

vejen er smal, så der er ikke mange muligheder for at få lidt luft. Der er løbende skilte med hvor stejlt det følgende stykke er, hvilket absolut ikke er nogen fordel efterhånden som benene begynder at protesterer.

Et par kilometer fra toppen kan jeg se ham foran på den næste rampe, så nu skal den have

par stejle steder. Det er en fin vej - Vuel-taen var der da også et par uger før. Der er malet meget på vejen, en hel del "Sastre", men mest "Contador".

Efter de første 6 km har taget toppen af energien, begynder det "sjove". De sidste 6,7 km er 12,9 % i snit, men det inkluderer et par flade partier, så vi får rigtigt vores sag for! Der er ikke så mange sving, og

**Skiltene med næste del af stigningen.
Ikke altid behagelig læsning!**

Frank og Manuel på Angliru.

På Angliru.

fuld gas og han skal hentes. Rundt om svinget inden rampen, og jeg kan genkende stykket fra Vueltaen i TV – her rykkede Contador fra alt og alle med mindst 20 km/t. Det gør jeg efter, rejser mig og accelerer fra de ca. 5,2 km/t og til ... 5,6 km/t. Her slutter festen, og jeg må sætte mig ned igen. Så bliver cyklen pludseligt svær at styre, indtil jeg opdager forhjulet er ved at lette fra asfalten. Det er et langt stykke med 20 % og op til 23,5 %. Fokus er nu helt på at holde forhjulet nede, og at holde sig i gang. Laveste MTB gear og læn dig fremad! Stopper jeg her, kommer jeg ikke i gang igen. Kursen er tvunget til at være ligeud, da der er klippevæg til højre, vejen er ca. 3 m bred, og til venstre er der skrænt ned. Det lange stykke føles uendeligt, men er nok kun 5-600 meter uden sving.

På det sidste stykke varierer stigningen hele tiden - nogle steder stadig op mod 20 %, og vi når op i de skyer vi kunne se fra bunden. Øverst

er vejen nærmest flad de sidste 3-400 meter, og ender på en stor parkeringsplads, hvor der blot er et enkelt skilt. Der er køligt heroppe, da der er vind og tåge (d.v.s. skyer).

Vi bliver samlet på toppen, og der er lidt uklarhed over hvem som var af cyklen og gå undervejs. Den eneste vi er sikre på gik opad, er en spansk fyr på en racercykel. Vi begiver os ret hurtigt nedad p.g.a. kulden. Lidt nede kommer vi igen under skyerne, og har en fantastisk udsigt. Det gik vi helt glip af på vej opad hvor de fleste af os kun så asfalt. Herfra kan man se Oviedo og bjergtoppe og dale – helt ud til havet.

Under skyerne ved Angliru.

Vi får flere indlagte pauser på vej ned, da bremseskiverne bliver voldsomt overophedet – så det er med at holde en køle-af-pause en engang imellem. En enkelt gang huggede mine bremses lidt mærkeligt. Da jeg stoppede lugtede de godt nok også noget.

Vel nede af bjerget, går vi ind på samme cafe i La Vega. Stemningen er nu noget mere afslappet, og der er også kommet alkohol på bordet. Efter at have hygget os i et stykke tid, kommer taxaen med trailer for at hente os igen, og vi kører tilbage til Cangas.

Vi er sent i Cangas, så denne aften spiser vi noget senere - på et mere normalt tidspunkt for spaniere. Forretten er en lækker pasta med salami. Hovedretten en kæmpe schnitzel med kartofler og salat, og desserten er is eller budding.

Turen til Angliru bliver fejret på behørig vis, og vi ender med at ”lukke” et værtshus ved 2-tiden.

Højt humør i Cangas.

Fredag 26/9: Puerto de Leitariegos (Ruta del Cueto de Arbas)

Alt for hurtigt er vi nået til den sidste cykeldag.

I dag er det en kombineret cykel/vandre dag. D.v.s. vi cykler 35 km op til passet Puerto de Leitariegos, hvor vi sætter cyklerne og tager på vandretur.

Det er atter en morgen med sol og helt klart vejr. De første 10 km ud af Cangas er flade, herefter stiger de de følgende 25 km jævnt med ca. 5 % på en bred vej. Så vi kommer op fra Cangas i 300 m højde til passet i ca. 1500 m. Selvom det er en stor bred vej, er der ikke meget trafik. Der kommer ind imellem lastbiler, som skal op og hente kul. De holder alle god afstand til os.

Formiddagskaffe.

Morgen-cafe-stop bliver et lille sted ved vejen. Det viser sig de har en lille smal terrasse på den modsatte side, hvor vi netop kan være seks. Derfra er det en flot udsigt ned over dalen, hvorfra vi kørte op. Vi bestiller et formiddagssæt: Kaffe + likør. Frank spørger om de har kage. Og jo, det har de da. Så vi får alle et stykke frisk hjemmebag – gratis!

Morgen-cafe-stop bliver et lille sted ved vejen. Det viser

Efter de 35 km kommer vi til Puerto de Leitariegos i 1525 m. Det er et mindre skisportssted, hvor stolelifterne dog er i ro på denne tid af året.

Inden vandreturen beslutter vi os til at spise frokost inde i en lille restaurant på passet. Vi er de eneste gæster i den halvmørke restaurant. Vi får en frokost med brød, pølser og lufttørret skinke - dertil naturligvis rødvin. Både skinken og vinen er super, så vi får bestilt mere af det. Det eneste problem er nu, at vi næsten har spist så vi ikke kan flytte os.

Dalen langs med vejen.

Frokost.

Vi får taget os sammen og vælger at cykle den første kilometer op ad en grusvej. Der stiger det så ind imellem med omkring de 20 %, så minderne om gårdsdagens Angliru kommer pludselig frem igen. Heldigvis får det hurtigt en ende, og vi parkerer cyklerne ved en lille sø.

Fra søen går vi nu opad i en times tid til toppen, Cueto de Arbas, som ligger i 2009 m højde. Fra toppen er der en fantastisk udsigt 360° rundt. Vi kan næsten se hele Asturien. Der er bjergtoppe hele vejen rundt.

På toppen, Cueto de Arbas i 2009 meters højde.

Vi kommer godt ned, og tager en kop kaffe på restauranten i passet. Herefter går det 35 km nedad bakke på bred vej til Cangas.

Vi pakker cyklerne ned i papkasserne igen, og når også en øl inde i byen inden vi er tilbage på hotellet.

Aftensmaden byder på en Asturisk suppe med kål, kartofler, salami og kød. Ho-

vedretten er paneret fisk, eller kylling. Desserten er noget specielt spansk jogurt lignende, men det falder noget mere tungt.

Den sidste aften i Cangas prøver vi lidt af det vi ikke har smagt tidligere – f.eks. mørk Miguel øl etc.

Klaus Huusom og Frank får en tjener til at kaste et vantro blik på dem, da de i samme bestilling vil have både rødvin og Cognac. Det er ikke normalt, og tjenerens blik er et ”det-er-en-alkohliker-bestilling-men-I-ligner-ikke-sådan-nogle”.

Lørdag 27/9: Hjem til Gug

Det bliver en kort nat, for vi skal op halv fem. Vi får hurtigt pakket cyklerne, og kommer med taxaen til Oviedo. I Oviedo lufthavn får vi lidt morgenmad. Det er en lufthavn på størrelse med Aalborgs, så det er umuligt at gå forkert der.

I Madrid lufthavn har vi en del ventetid, så der er god tid til en Tapas med rødvin at slutte det spanske ophold af med.

Vi kommer alle godt hjem til Gug ved Aalborg, og cyklerne har alle klaret turen uden nævneværdige skrammer.

Afslutning:

Turen til Asturien er helt sikkert en tur vi husker. Det var en stor oplevelse.

Det er et anderledes sted at holde ferie. Der er en storslået natur, som virker forholdsvis uberørt – sikkert fordi der ikke bor ret mange mennesker. Byen Cangas er både hyggelig og overskuelig, og så er det specielt at føle, at vi er de eneste turister.

Cykelterrænet er perfekt. Der er bjerge og dale i alle retninger. For landevejscykling er vejene i særdeles god stand, der er ikke meget trafik, og bilisterne er hensynsfulde. For mountainbikes må der være noget nær uanede muligheder med grusveje og stier i alle retninger.

En stor fordel ved manglen på turister er at det er meget billigt at bo og spise. Det kan dog nogle gange være svært at få øje på de lokale restauranter og værtshuse, da de ikke skilter ret synligt. Alle de lokale ved jo hvor det er!

At vi havde en lokalkendt, Manuel, med, åbnede naturligvis mange døre, og gjorde de meget let for os andre. Men med vilje, åbenhed og fagter kan man helt sikkert også klare sig i området uden spanskundskaber.

Tidspunktet sidst i september virkede fint, også fordi vi var ret heldige med vejret. Det kan være en fordel at besøge området lidt tidligere, hvor vejret er mere stabilt og lidt varmere.

En lærerig del af oplevelsen er, hvordan man lever i området. Dernede har de fokus på nogle andre værdier end os danskere. Vi har meget fokus på at det materielle er helt perfekt, hvor man på de kanter lægger meget større vægt på det sociale. Det giver stof til eftertanke ... *men det ligger så noget udenfor denne artikel...*